Ч. 9. Субота 13 (25) січня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників **Люд. Пльона** і в ц. к. Старостvах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(12 засїдане з дня 23. січня 1896).

На вчерашнім засїданю перейшов Сойм до порядку дневного над петициєю о. Луки Бобровича, гр. кат. капеляна при загальнім шпитали в справі системізованя сеї посади.— По сїм наступило перше читанє внесеня пос. Барвіньского в справі заведеня в школах середних обовязкової науки языка руского. Внесенє передано комісиї шкільній. — Пос. Поточек мотивував своє внесенє в справі сполученя обшарів двірских з громадами і утвореня громад зборних. Поточек сказав, що нема в Соймі нікого, хто би непризнавав, що реформа громадска єсть конечна. Причиною злого викопуваня місцевої поліциї суть не люди, але законодавство, дотеперішна орґанізация громадска. — Внесенє передано комісиї громадскій.

Опісля наступило перше читанє внесеня пос. Барвіньского о заведенє практичних курсів науки языка руского для урядників державних і автономічних. — Внесенє передано комісиї адміністрацийній. — Пос. Вахнянин мотивував своє внесенє в справі заведеня руских паралельок при Станіславівскій ґімназиї.— Внесенє передано комісиї шкільній.

Виділови повітовому в Бродах уділено концесию на 5 лїт на побиранє мита на дорозї Броди-Залізцї-Тернопіль.

На засадженє видм піскових в повітах: Чесанів, Яворів, Мостиска, Рава, Сокаль, Низько, Тарнобжеґ ухвалено на внесенє комісиї господарства краєвого 25.000 зр. платних в 10-ти ратах річних по 2.500 зр. почавши від 1. сїчня 1896 р. — Петицию Иос. Кулачковского, бувшого лїсного в повітї низьким о запомогу, передано Виділови краєвому до розслїдженя і залагодженя.

Громадї міста Самбора уділено право побирати пятьпроцентову оплату від чиншу найму виносячого що найменше 50 зр. річно.

Після справозданя комісиї правничої о внесеню пос. Клеменсевича ухвалено завізвати правительство, щоби оно поручило ц. к. урядам виміровим, щоби строго держали ся §. 56 закона з 23 мая 1883 та приписували і стягали завсїгди лиш поєдинчу належитість, а виплачену держали в докладній евіденциї, так, щоби що-до того самого предмету не було нового виміру.

Над петициєю Абрамка Лейби Ґуґі'а з Печенїжина о віддане єму дому, проданого ц. к. Дирекциєю гал. фонду пропінацийного за довг Шайни Гайфермана, перейшов Сойм до порядку дневного.

Справозданє комісиї шкільної о справозданю кр. Ради шкільної із стану шкіл середних за роки 1894/5 ухвалено без дискусиї.

З порядку дневного наступило справозданє комісиї громадскої з проєктом закона громадского для міст, необнятих законом з 13 марта 1889 р. Комісия предкладала проєкт закона і резолюцию взиваючу Виділ краєвий, щоби розслїдив, які зміни треба би поробити в постановах краєвого законодавства громадского, що-до способу завідуваня спеціяльними справами людности християньскої і людности жидівскої, щоби порозумів ся в сїй справі з правительством і на слїдуючій сесиї предложив свої внесеня.

В загальній дискусиї забрав голос пос. Андр. Потоцкий жадаючи, щоби з уваги на то, що богато місточок не о много ріжнить ся від громад сїльских, полишено в законї Виділови краєвому можність порозуміти ся з Намістництвом що-до евентуального виключеня від того закона декотрих малих міст, котрі того зажадають і на відворот на случай розвою декотрих менших міст, обнятя їх законом. Бесїдник заявив наконець в імени своїх приятелїв політичних, що закон той причинить ся до розвою нашого міщаньства, котре аж тепер приходить до становища, яке єму справедливо належить ся. — В специяльній дебатї ухвалено відтак цїлий закон громадский для міст і місточок з одною малою поправкою стилїстичною пос. Абрагамовича.

Пос. Бойко вносив, щоби єго внесенє поставлене на передпослїднім засїданю в справі винагородженя громад за виконуванє чинностий порученого круга дїланя відослано до комісиї адміністрацийної. Сойм ухвалив передати комісиї громадскій.

Пос. Крамарчик інтерпелював комісаря правительственного в справі знесеня заказу нищеня мяса і солонини з безрог з решетиною. — Пос. Окуневский інтерпелював комісаря правительственного в справі надужить старости в Жидачеві підчас виборів.— Пос. Винничук інтерпелював комісаря правительственного в справі побору сировиці в повітї станїславівскім. — Пос. Менциньский і товариші інтерпелювали комісаря правительственного, коли правительство вдоволить бажаню Сойму в справі трудностий, ставлених при реверсах демоляцийних і заказу будови в районах фортифікацийних. — На тім закінчено засїданє.

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Юда пустив ся до баштової комнати в північно-західнім углу дому. Відсунувши занавісу, що служила замість дверий, зайшов до середини. Було темно; але у всїх чотирох стїнах були отвори, крізь котрі було видко звізди. На дивані нїби сидїла, нїби лежала якась женщина. Коли почула єго кроки, пустила віяк, що держала в руцї і відозвала ся:

— Юда, мій синок!

— То я, мамо! — відповів він і підбіг до неї та припав на колїна а она обняла єго і поцїлувала щиро. Она положила ся відтак вигідно а Юда сїв собі коло неї та поклав голову на колїна. Понад низькі доми споглядали они на далекі гори та на небо засїяне звіздами. Під ними спочивало місто в глубокім спокою. Лиш вітер шелестів листєм на деревах.

— Амра казала менї, що тобі стала ся якась пригода — відозвала ся она і погладила єго по лици. — Коли мій Юда був ще дитинкою, то могла єго і дрібничка занепокоїти, але коли став мужчиною, то не повинен забувати— тут став єї голос нїжним, — що колись має бути моїм героєм.

Она говорила мовою, котрої у власнім краю майже нїхто не знав, бо нею говорили ще лиш не многі старі і богаті роди а то длятого, щоби тим більше відріжнити жидів від поган, мовою, котрою розмавляли Ревека і Рахиль з Венямином.

Від єї слів він як би знову призадумав ся. Але по хвили взяв єї за руку, що як-раз віяла на него холодом і відозвав ся:

— Нинї, моя матїнко, прийшло менї неодно на гадку, о чім я доси і не думав. Скажи менї передовсїм, чим я маю бути.

— Я-ж тобі не казала, що моїм героєм.

Хоч він і не міг видїти єї лиця, то все-таки знав, що она жартує. Він споважнїв.

— Ти, мамо, така добра, така люба! Нїхто мене не буде так любити як ти!

Він став цїлувати єї по руках а відтак говорив дальше:

— Я вже знаю, чому ти не хочеш менї відповісти на моє питанє. Доси я жив для тебе. Як же лагідно, як добре ти мене вела! Коби так і завсїгди було! Але то не може бути! Така воля Божа, що я колись мушу сам для себе жити. Прийде день розлуки — для нас обоє страшний! Треба держати ся кріпко і бодро. Буду твоїм героєм, але ти менї мусиш подати до того поміч. Ти знаєш закон: Кождий син Ізраїля мусить взяти ся до якогось способу житя. Я такий як і другі. Длятого питаю ся тебе: чим я маю бути? Чи пасти вівцї? Чи робити коло поля? Чи стати мельником? А може стати менї законоучителем або книжником? Люба мамо, поможи менї рішити ся!

— Гамалиїл [1]) мав нинї науку — відповіла она задумана.

— Я не був на єго науцї.

— То ти певно був у Сімеона? Кажуть, що він вже з роду такий мудрий.

— Нї, і єго я нинї не видїв. Я був на торговици, не в сьвятини. Був в гостинї у молодого Месалї.

Якась зміна в єго голосї звернула увагу єго матери. Як би щось перечувала і від того зі страху аж грудь їй стиснуло і серце стало живійше бити. Віяк в єї руцї спочивав.

— Месаля! Що-ж би він такого сказав, щоби ти аж став неспокійним?

— Він дуже змінив ся!

— Значить ся, він вернув вже Римлянином.

— Таки так!

— Римлянин — говорила она дальше як би сама до себе — в цїлім сьвітї значить се слово пануючий! Довго-ж він там був?

---

[1]) Гамалиїл був законоучителем за часів Христових; він був членом синедріона (великої ради, по еврейски „сангедрін“, від чого пішло грецке слово „синедріон“) і фарисеєм. Здаєсь, що він був сином Сімеона, а внуком Гіллела. У него учив ся пізнїйший апостол сьв. Павло.

Справа реформи громадскої в комисиї.

В середу вела ся дальше в комисиї громадскій ґенеральна дебата над справою реформи громадскої. — Пос. Вой. Дідушицкий сконстатував, що згода в сїй справі не дійшла дальше, як перед трома роками: утворити новий орґан для виконуваня поліциї; зняти з громад поручений круг дїланя; новий орґан не мав би бути нїякою інстанциєю; нїяких нових виборів — словом, внесене пос. Пілята. Всяка инша реформа коштувала би за богато. — Пос. Яворский сказав, що приняте внесеня пос. Дунаєвского не залагодить ще справи. Коли хоче ся оцїнити закон і гадку реформи, то треба віднести ту реформу до власної околиції, котру знає ся добре. Бесїдник радив ся трох сьвітлих мужів а ті сказали єму, що коби лиш сильна воля і енерґія презесів Рад повітових, коби лиш добрий надзір Видїлу краєвого, то вистав би й теперішний закон і можна би лад завести. До нинї нїяка громада не хоче лучити ся з другою, а обшари двірскі також не хотять. То само відносить ся до получення одної громади з одним обшаром двірским. Бесїдник предкладав длятого: Поручити Видїлови краєвому, щоби розслїдив способи, евентуально поробив внесеня, як би можна усунути хиби при виконуваню адмінїстрациї громадскої. Коли-б же Видїл краєвий прийшов до того переконаня, що ті хиби не дадуть ся усунути лиш через зміну заряду громадского, виготовив внесеня до зміни закона громадского в напрямі утвореня зборної орґанїзациї громадскої та розслїдив, які будуть кошти заряду. — Пос. Поґоновский підпирав Яворского. По промові ще кількох послів відкинено внесене пос. Бойка, щоби над внесенем пос. Дунаєвского перейти до порядку дневного і вибрала ґр. Войтіха Дідушицкого референтом для внесеня пос. Дунаєвского.

Перегляд полїтичний.

Вчера перед полуднем представляли ся п. Мінїстрови зелїзниць Ґуттенберґови висші урядники зелїзничі. На промову шефа секциї Віттека відповів мінїстер: Не думайте панове, що Є. Вел. Цїсар на чолї сего нового мінїстерства поставив длятого чоловіка войскового, що управа сего мінїстерства буде ведена головно зі становища войскового. Головною задачею заряду зелїзничого позістане як і доси печаливість о вдоволене публики як під взглядом руху особового так і товарового, відтак несене помочи торговли і промислови здоровою полїтикою тарифовою та доповненем сїтий зелїзничих в спосіб, який вимагають торговельні відносини держави.

В мінїстерстві просьвіти шеф секциї Лятур обняв ревізию в справах віроісповідних а крім того справи промислові, шеф секциї Гартль справи університетів і шкіл середних а Біляндт школи народні.

Вчерашнє засїданє долїшно-австрийского сойму було знову бурливе. Коли на порядку дневнім станула справа стипендий для учеників технольоґічного музея у Відни, виступили антисеміти против того і назвали музей жидівским обманьством.

З Петербурга доносять до Pol. Corr., що по переведеню проєкту сполученя фінляндского округа военного з Петербурґским стане на чолї нового округа яко головно командуючий вел. кн. Володимир Александрович. Фінляндцї дуже невдоволені із сего проєкту і уважають то нарушенем своїх прав.

Іспаньскому маршалкови Мартінец-Кампосови не удало ся побороти кубаньских ворохобників і він вертає тепер пазад, а на єго місце їде на Кубу натуралїзований Нїмець ґен. Вайлер, котрий свого часу воював против ворохобників на Ст. Домінґо.

Новинки.

Львів дня 24 сїчня 1896.

— **Австро-Угорщина** числить після найновійшої статистики 43,680.000 мешканців. На те припадає Нїмців 10,900.000, Чехів, Моравян і Словаків 7,777.000, Мадяр 7,508.000, Хорватів і Сербів 4,879.000, Поляків 3,900.000, Русинів 3,668.000, Румунів 2,940.000, Словінців 1,325.000, а Італіянців 729.000. Долитавщина сама має 24,580.000 мешканців, а на них 1,170.000 жидів. Угорщина-ж має на 15,315.000 мешканців 723.000 жидів; решта 3,791.000 мешканців припадає на Хорватию і Славонію.

— **Смерть в службі**. З Делятина доносять до Kur. Lw.: В ночи на 22 с. м. війт в Добротові повіта надвірняньского вийшов в ночи для сконтрольованя коршми, а побачивши сьвітло вступив до коршми, де застав кількох запиваючих ся селян, а межи ними і свого брата. Віг завізвав пяяків, щоби розійшли ся. Один з присутних ударив війта, а коли другі відгрожували ся, війт, побачивши, що єму грозить небезпечність, отворив вікно і вискочив. В тій хвили, коли вискакував, один з пяяків рубнув єго сокирою і убив на місци. Межи убийниками був і брат війта. Слїдство веде ся.

— **Про галицких еміґрантів**, що дожидають в Дженові на відхід корабля до Бразилїї, пише дописуватель одної італїяньскої часописи римскої: Я пішов до пристани, щоби придивити ся бідним еміґрантам, котрі на двох кораблях мають відплисти до Бразилїї. Прийшовши до пристани найшов я там велике число мужчин, жінок і дїтий; аж жаль їх робить ся, як виглядають і не можна на них дивити ся. Їх одежі дивачні; они одїті в баранячі шкіри, в високі чоботи, а по найбільшій части всї дуже нехарні і брудні. Довше як тиждень ждуть на від'їзд, а властителї заїздів, господ, купцї і аґенти обманюють їх в страшний спосіб, обрабовуючи їх і з тих кількох гульденів, що собі з трудом заощадили.

— **З руских кольоній в Сполучених державах**. Редакция „Свободи“ (виходячої що четверга в Шамокін) заповідає, що від руского Нового року починає виходити з збільшенім обємі. Дня 1. сїчня відбули ся в Монт-Кармель (в Пенсільванїї) півручні загальні збори товариства „Союз“. О 11-ій годинї рано секретар „Союза“ о. Дмитрів відправив службу Божу, при котрій сьпівали сьпіваки з Шамокіна і Мт.-Кармель, а о годинї 2-ій з полудня почали ся наради в домі о. Дмитрова. Людий зібрало ся досить; навіть з далекого Пітсбурґа прибув о. М. Стефанович а з Олїфанту приїхав касиер Г. Хиляк. З Буффаля (в провінциї Ню-Йорк) пише до „Свободи“ дописуватель И. Б. з великим невдоволенем і зі смутком серця о такій пригоді: „Дня 25 грудня 1895 р. приїхали до Буффаля два православні попи. Нарід, звичайно як темний нарід, дуже тим зацікавив ся, та й далї пійшли подивити ся; пішло 15 осіб. Попи почали їх питати ся: „Чи хочете сьвященика?“ А они сказали: Хочемо. „А чи всї? як всї, то піднесїть

— Пять лїт!

Задумана споглядала она в темну ніч. Юда перший перервав мовчанку.

— Слова Месалї були вже самі собою прикрі; але спосіб, мамо, в який він говорив, був такий, що вже годї було видержати.

— Я тебе розумію; сатира єсть нинї головною силою римских поетів, сенаторів і двораків.

— Менї здає ся, що всї народи горді — говорив Юда дальше — але Римляни вже такі горді, що годї витримати. Ледви ще їх боги суть вільні від їх напасти.

— Боги? — відозвала ся мати; — та-ж вже неодин Римлянин казав віддавати собі честь як богови.

— Отже такий то і той Месаля. Вже хлопцем насьмівав ся він з чужинцїв, навіть з таких, котрих сам Ірод поважав; але Юдеї він доси не тикав. Нинї перший раз в розмові зі мною став він нападати на наші звичаї, на нашу віру. Я таки рішучо з ним зірвав, так, як ти того хотїла. А тепер моя люба мамо, хотїв би я знати, чи єсть дїйстно причина до тої погорди, з якою Римляни обходять ся з нами. Чим я гірший від Месалї? Хиба-ж наш нарід належить до низшого ряду суспільности як Римляни? Длячого я маю уважати ся — а хоч би й перед цїсарем — за якогось невільника? Длячого, коли менї схоче ся, не маю вповні старати ся о почести в сьвітї? Длячого не шукати слави на війнї? Длячого яко поет не складати всїлякі піснї? Менї вільно бути пастирем, купцем, ремісником — а чому-ж не артистом як у Греків? Скажи-ж менї, моя мати, длячого синови Ізраїля не вільно того всего робити, що і Римлянинови?

Мати зміркувала зараз, що ті питаня суть наслїдками розмови Юди з Месалею. Напружила тепер всю свою увагу; сїла собі просто і стала відповідати:

— Месаля, коли був хлопцем, через то, що заєдно сходив ся з тобою і твоїми товаришами, став був майже жидом. Коли-ж побув в Римі, то й набрав инших переконань, як то і на нас всїх впливає окружене. Та зміна зовсім мене не дивує; але — тут єї голос став лагіднїйший — супротив тебе повинен був він бути взглянднїйший. Лиш твердого серця чоловік, лиш лютий може забути на своїх товаришів з дитинних лїт.

Єї рука спочила легенько на Юдиним чолї і перебирала нїжно пальцями в волосю, підчас коли очима водила по далеких звіздах. Єї гордість народна була не менша як і у него, ані не якийсь відгомін тої гордости, але таки глубоко вкорінене чувство. Мусїла єму відповісти, а відповідь мала бути вдоволяюча. Аж дрожала на саму гадку, що може не буде в силї сповнити сеї задачі.

— Не так легко, мій Юдо, відповісти на твої питаня, особливо женщинї — сказала она наконець. — Лиши менї часу до завтра; поспитаю мудрого Сімеона.

— Не відсилай мене з тим до шкільника — просив ся він.

— Я єго сюди до нас закличу.

— Нї, мамо, бо менї треба щось більше, як самої науки. Він би менї єї дав, але рішеня, душі для души, лиш ти сама можеш менї додати.

Розважуючи зміст єго питань, зняла она благаючи очи до неба, а відтак стала говорити

— Коли жадаємо справедливости для себе, то не будьмо несправедливі для других. То не було би розумно; а покореному неприятелеви відмавляти хоробрости, значить зменшати свою власну побіду. Коли неприятель на стілько сильний, що може нас держати в руках, ба й зовсїм побороти, то само поважане наше наказує нам признати єго хоробрість.

Додаючи тими словами більше самій собі відваги, як свому синови, говорила она до него дальше:

— Не трать надїї, мій сину! То правда, що Месаля із знаменитого роду, єго родина походить від старої шляхти. Вже за часів римскої републики — як давно тому, не знаю — славили ся Месалї — деякі яко люди войскові, деякі яко цивільні урядники. Я, що правда, знаю лиш одного консуля [2]) того імени, але та родина мала достоїнство сенаторів [3]), була дуже богата і мала богато приклонників. А всеж-таки, мій сину, як би твій приятель хвалив ся перед тобою своїми предками, то ти би єго завстидав, як би-сь став вичисляти єму своїх. Як би він схотїв показувати тобі свою висшість і покликував ся на своїх предків, на їх дїла, становище і богатства — хоч то лиш чоловік малого розуму тим величає ся — то можеш і ти зовсїм сьміло ставити ся на рівнї з ним.

Она притихла а по хвили відозвала ся знову:

— Глубокий вік уважає ся нинї за перший доказ шляхотства родів і родин. Під сим взглядом стоять Римляни завсїгди низше від Ізраїлитян. Під сим взглядом можуть они не дальше іти як до основаня Риму; дальше не

---

[2]) Консулями називали ся в римскій републицї найвисші достойники державні, котрих вибирано на місце королїв по два що року. За римского цїсарства були консулї найвисшими урядниками в державі, щось нїби в роді наших мінїстрів; їх бувало иногдї аж 12. — Тепер називаємо консулями заступників держав в чужих державах для справ торговельних.

[3]) **Найвисша рада у Римлян звалась сенатом, а члени тої ради — сенаторами.**

руку“. Всї піднесли руки, але кажуть: Не будемо підписуватись на вашу віру т. є. на православіє, тілько наперед хочемо видїти ваше набоженьство, бо ми мали вже свого сьвященика, бо они були таки такої віри, як ми а правили так красно і говорили проповіди, аж душа радувалась; а ми й тепер хочемо сьвященика, пай буде, але православними не будемо“. Якось то троха не сподобало ся попам, отже-ж зачали они обіцювати, що церков розширять, дзвони справлять аж з Росиї, а до того всего ще її низьку колекту назначать: жонатий, кажуть, буде платити на рік всего 6 долярів а самотний 3 доляри; від хрестин, похорону весїля т. и. нич не будуть брати, а люди тим дуже кунтентні. Не всї, правда, не всї, але много з наших галицких людий каже, що то все одно: одна віра, бо, кажуть, що й ми колись були православними. Але менї таки здає ся, що то ганьба приставати на православіє. Про тоє що виходить о пару долярів танше, то вже покинути свою віру!..“ В майнах (копальнях) в Шамокині згинув 2-го січня с. р. Захар Олесневич родом з Рінок в Галичинї. Небіщик вислав до старого краю 1.600 зр. з зарібку, а в Америцї не належав анї до „Союза“ анї до „Соединенія“, то бідна вдова покрила навіть кошти похорону (до 100 долярів). А коли-би був заплатив річно 6 долярів до Братства а 6 до „Союза“, була би теперь вдова і дрібні дїти дістали 500 долярів від „Союза“ а кошти похорону було би покрило Братство.

— **Про огонь в катеринославскім театрі,** про що ми коротко вчера згадували, пишуть росийскі часописи отсе: Одна артистка вибігши на сцену крикнула „огонь!“ Публика кинула ся товпою до двох виходів з театру. Серед страшного крику і глоти люди душили ся в домі. За пів години театр завалив ся. Дах з паперової маси прикрив множество осіб, старших і дїтий. Одна мати кинула ся просто в огонь за дїтьми. Трупи цїлком спалені. Доси добуто зі згарищ 49 трупів, по найбільше дїтий. — Инші часописи подають число погибших аж на 150 осіб, хоч — як пишуть — добуто доси лиш 73 трупи. Кілька трупів єсть цїлком неушкодженних і лїкарі сконстатували смерть від серцевого удару в наслїдок страху. Публика, що була в льожах уратувала ся, а найбільше погибло тих, що були на ґалериї, бо огонь дуже скоро розширив ся. Росийский цар велів собі зложити справоздане о тім нещастю і прислав для родин погибших 100.000 рублїв. Яка глота панувала в театрі між публикою, видко з того, що деякі трупи не спалені найдено з повідриваними руками.

— **Американьска молитва.** В палатї послів у Вашінґтонї єсть звичай, що перед кождим засїданем відмавляє пастор молитву, а посли повтаряють єї за ним тихо. На однім з послїдних засїдань молив ся отже пастор: А коли Господи глянеш не твої народи, не забудь поблагословити мешканцїв цвитучого острова (Куби), де вічна весна і найлїпша тростина цукрова, а тютюн такий, що нема лїпшого на сьвітї. Они, о Господи, борють ся о свою свободу, як і ми бороли ся о свою; тимчасом марнїють дари землї, котрими Ти їх надїлив, а через то терпить торговля, благословлена Тобою за часів Якова і Єсава, за часів Йосифа і завсїгди пізнїйше. Дай о Господи, щоби они вибороли собі независимість, що буде з користию для них і для нас та для цїлої нашої части сьвіта. Амінь!

— **Померли:** О. Михайло Колянковский, парох в Кутах, косівского деканата, дня 21 с. м. в 57-ім роцї житя а 32-ім сьвященьства. — В Бродах помер президент тамошної палати торговельної Адольф Бик. Нинї рано знайдено его неживим в постели. Нині мали відбути ся вибори президента на 1896 р.

Всячина.

— **Дальші проби з промінєм проф. Рентґена.** Професор Мозетіґ у Відни робив сими днями проби фотоґрафованя при помочи Рентґенового проміня на двох особах, що мали піддати ся операциї і проби удали ся дуже добре. На одній з фотоґрафій було видко як найдокладнїйше прострілене місце в лївій руцї якогось чоловіка і загрязшу там кулю з револьвера. Фотоґрафія показала де і як куля поломила кістки. На другій фотоґрафії було видко знову ногу дївчинки, котрій щось наросло на кости. Місце і вид наростка на нозї було на фотоґрафії як найдокладнїйше видко. Проба ся дала знову доказ і то вже дуже наглядний, що проміне Рентґена може мати в хірурґії велике значінє.

— **Гарний звичай** панує поміж деякими громадами Індиян. Коли умре у них молода дївчина, замикають в клїтку молоду пташку і держать так довго, доки она не стане співати. Тогди родина або суджений покійницї серед поцїлунків і пещеня пускають пташку на гробі покійницї на волю. Індияни вірять, що тота пташка летить просто до неба і там відносить покійницї всї ті поцїлунки і пестощї. Часто випускають на волю аж кількадесять пташок, що сьвідчать, як сердечно памятають они о своїх покійниках.

Телеґрами.

Відень 24 січня. Є. В. Цїсар вислав до кор. Вікториї кондоленцийну телеґраму по причинї смерти кн. Генриха Батенберґа.

Кавс 24 сїчня. Королева Вікторія пригноблена мала безсонну ніч, але нинї займала ся вже як звичайно державними справами.

Дурбан (Натал) 24 сїчня. Корабель транспортовий повіз вже Джемзона і его товаришів до Анґлії.

Берлин 24 сїчня. Цїсар нїмецкий надїлив ґен. Ґаліяно за оборону Макалї ордером корони II кляси з мечами.

Париж 24 сїчня. Кн. Фердинанд болгарский виїхав до Кан.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

сягає і найстарший рід у них. Але ми — як же у нас стоїть дїло під сим взглядом?

Як би не то, що було темно, Юда був би побачив, яка гордість проявила ся на лици его матери при сих словах. Майже голосу їй неставало, бо їй насунуло ся на гадку повно всїляких найлюбійших гадок.

— Твій отець, мій Юдо, пішов вже до своїх предків. Але — як би то дїяло ся вчера — пригадую собі той день, коли він в супроводї многих приятелїв пнов до сьвятинї представити тебе Господеви. Ми принесли голуби на жертву; я сказала сьвященослужителеви твоє імя. В моїй присутности вписав він єго в книгу родин ізраїльских і в тім списї єсть записано на вічні часи: „Юда, син Ітамара, з роду Гур“. Не знаю, від коли той спис почав ся; але то річ певна, що він був ще перед виходом з Єгипту. Я чула, як Гіллел казав, що той спис розпочав ще наш праотець Авраам, коли Господь вибрав єго на предка ізраїльского народу. Наш нарід в дечім не держав ся вірно законів, але спис імен уважано завсїгди за сьвятий. Лиш раз єго перервано, а то підчас неволї вавилоньскої. Але Зоровавил [4]) завів знову книги і ми можемо доказати з них безперервний ряд жидівских родів за два тисячі лїт. А чим же така стародавність супротив хвальби Римлян? Дивлячись з тої точки, суть ті пастирі, що онтам на вижинах Рефаїма пасуть свої череди, більшими шляхтичами як найбільші шляхтичі Марциї.

— А я, мамо, чим же я після тих книг?

— То, що я доси сказала, було лиш початком до того, що хочу тобі відповісти на твоє питанє. Взад аж до неволї, до першої будови сьвятинї, аж до виходу з Єгипту, маємо в тих книгах неоспоримий доказ, що ти в простій лїнії походиш від Гура, товариша Йозуи. А коли тобі того за мало, то розложи тору [5]), а найдеш там в книзї чисел (четверта книга Мойсея) межи сїмдесять двома родами по Адамі первістного предка твого роду.

Настала через якийсь час тишина в комнатї на криши.

— Дякую тобі, мамо! — відозвав ся відтак Юда взявши єї за обі руки; — дякую тобі з цїлого серця. Добре я зробив, що не кликав честного шкільника; і він би мене більше не вдоволив. Але чи сам вік вистане, щоби дати доказ шляхотства родини.

— Наші права до того, мій сину, не опирають ся лиш на самім віцї; наша найбільша слава в тім, що ми у Господа вибраним народом.

— Ти бо, мамо, говориш о цїлім народї; а я говорю лиш о родинї, о нашій родинї. Чим же відзначили ся єї члени від часів нашого праотця Авраама? Чим стали они лїпші від других?

Мати якось не хотїла говорити. Чи може зле собі пояснила причину питаня свого сина? Боячись, щоби злою відповідю не пошкодила цїлій єго будучности, відповіла:

— Я здогаджую ся, мій Юдо, що маю дїло з дїйстним, не лиш видуманим ворогом. Коли Месаля той ворог, то не тай ся з тим передо мною. Розкажи менї всю свою з ним розмову.

Молодець зробив то з цїлою дитинячою щиростию, і з особливою вагою зазначував ту погорду, з якою Месаля говорив о жидах, їх звичаях і вузкім їх крузї житя.

(Дальше буде.)

[4]) Зоровавил або Серубабел, потомок царя Давида, один з тих, що около 537 р. перед Хр. привели жидів назад з вавилоньскої неволї. Він відбудував на ново сьвятиню в Єрусалимі.

[5]) Тора значить наука, а відтак книга Мойсея і той перґаміновий звиток, на котрім списані мойсеєві закони, а котрий жиди держать в своїх божницях.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.